

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

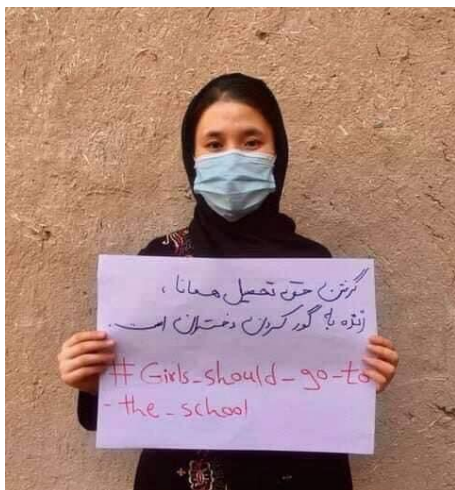
سیاسی

نویسنده: یلدا صبور
تکثیر از: محمد حیدر اختر
۰۴ اپریل ۲۰۲۲

محمد حیدر اختر

فراخوان برای حمایت از دختران و زنان در افغانستان

لازم نیست متخصص دانش سیاسی باشیم تا سیاست جاری در افغانستان را بتوانیم درک کنیم، زیرا مسأله پنهانی نیست. همه مردم دنیا می دانند که با سرنوشت مردم افغانستان معامله ای بسیار دور از مروت صورت گرفته است. سپردن کشور به دست طالبان با این همه سادگی ظاهری در خیال آدم نمی گنجد. تسخیری هم هرگز وجود نداشت، بلکه یک تفاهم و معامله میان قدرتهای سرنوشت ساز دنیا و دولت بی کفایت و فاسد اشرف غنی، عامل تباهی و تسلیمی مردم افغانستان برای سپردن قدرت به دست طالبان گردید.

طالبان یک گروه وحشی که دیروز از تربیون های تمام کشور های جهان (امریکا، اروپا...) به نام تروریست یاد می شد، امروز از طرف یک تعداد بسیار همان تربیون ها به نام حکومت طالبان خوانده می شود.

روشنتر سخن بگوئیم: امروز مردم افغانستان تحت حاکمیت یک گروه تروریستی وحشی-دیکتاتور که به هیچ یک از معیارهای حقوق بشر پای بند نیست قرار دارند. یک گروه تروریستی که جز ترور، آدم کشی و دهشت افگنی کاری را بلد نیستند و هیچ برنامه ای برای ساختن یک حکومت و تأمین زندگی مردم در زمینه های سیستم صحتی، اقتصادی و یا تعلیمی ندارد. از زمانی که گروه طالبان حکومتش را بر سر مردم افغانستان تحمیل نموده است، بیکاری و فقر به اوج وحشتناک خود رسیده است. مردم از ناچاری دار و ندار شان را برای مهیا ساختن یک لقمه نان فروخته و می فروشند.

بسیاری ها حاضر به فروش فرزندان شان شده اند. ۳,۲ میلیون کودک با گرسنگی و سوء تغذی مواجه هستند. هزاران کودک (دختران زیر سن) به دستور طالبان به ازدواج مجبور ساخته می شوند. گرفتن حق کار از زنان و حذف آنها از جامعه حقیقت تلخ دیگری است که دنیا شاهد آن می باشد. زندانی ساختن و شکنجه زنان توسط طالبان ... بسته نمودن مکاتب به روی دختران، سلب هر نوع آزادی کامل نیز از سیاه کاری های طالبان است. مردم حق هیچ نوع شادی و یا تفریح را ندارند. کشور به ماتمکده مبدل شده است. گروه طالبان حتی شنیدن موسیقی، تجلیل از مراسم عروسی و مراسم فرهنگی مانند نوروز را منع قرار داده است. امروز در شهر ها و خیابان ها صدای صحبت آزاد، صدای خنده به گوش نمی رسد. فضاء، فضای وحشت است، فضای ترس و لرز ... وحشت به سنگینی یک کوه و به سیاهی شب. مردم حتی حريم شخصی ندارند. خانه های مردم به زور بدون حکم و محکمه ای حتی بدون دلیل مورد تلاشی قرار می گیرد. اعضای گروه طالب، زنان و مردان و کودکان را بدون هیچ گناهی در نیمه شب ها باخود می برند. یک تعداد را زندانی و یک تعداد هم بی رحمانه به جرم پشتون نبودن شان به حالت فجیع به قتل رسانیده می شوند.

تمنا زریاب پریانی، یکی از عدالتخواهان زنان افغانستان، مدتی در زندان طالبان تحت شکنجه قرار داشت، وی در مصاحبه اش با تلوزیون افغانستان انترنیشنل، از سرگذشت خویش در زندان چنین حکایت می کند: «من در حال گریه برای شان (طالبان) گفتم که اگر پدر من پیر باشد توان کار را نداشته باشد، اگر برادر من شهید شده باشد و من زن افسری باشم که کشته شده است و کار نکنم و نان برای خوردن نداشته باشم، پس چی کار باید، بکنم؟ جواب ایشان این بود که آن وقت برای تو ذکات فرض می شود»...

خدای من! این است منطق دیکتاتوران جاهل که سرنوشت زنان را از راه دانش و پیشرفت به بیراهه تاریکی و تبااهی می کشانند.

وزیر "امر به معروف... طالبان اندیشه تاریک و زن ستیز این گروه بیداد گر را در يك جمله وحشت برانگیز خلاصه کرده می گوید « بنه یا په کور یا په گور(زن یا درخانه ویا در قبر) ». این است سرنوشت میلیونها دختر و زن در افغانستان که اسیر یک گروه متعصب تروریست و زن ستیز گردیده اند.

اینجا برای زنان هوا برای نفس کشیدن وجود ندارد. فضاء فضای ترس و وحشت است و صدا صدای گلوله ای که از دهانه تفنگ رها می شود و پس آن فریادی که در آسمان می پیچد و برای همیشه خاموش می شود... و هنوز دنیا نظاره گر است. می پرسیم ما در کجای تاریخ قراردارم؟ چرا سرنوشت زنان و دختران در افغانستان برای جهانیان بی ارزش است؟ مگر به قول (CLARE DALY) مقصر رنگ جلد است ویا از این که مردم افغانستان اروپائی نیستند؟

با در نظر داشت فکت ها و سخنانی که در بالا گفته شد از تمام هموطنان (در داخل و خارج از وطن) از شاعران، نویسندگان، نهاد های مدنی، نهاد های خیریه، فعالان حقوق بشر روشنفکران، ژورنالیستان و تمام انسانهایی که از حقوق انسان حمایت می کنند، تقاضا می شود تا بر سرنوشت عذاب دهنده زنان و دختران در افغانستان بی تفاوت نبوده در هر جایی که هستند با ثبت نام شان در پایان این فراخوان حمایت شان را اعلام نمایند. امروز زنان و دختران در افغانستان با قبول هزاران خطر در مقابل وحشی ترین گروه تروریستی دنیا ایستاده شده و بر بردگی طالب (نه!) می گویند. پس برای ما که خارج از وطن قرار داریم، لازم است که از حق ایشان دفاع نمائیم و تلاش باید نمود تا حاکمیت نامشروع و خودکامه گروه طالبان رسمیت سیاسی نیابد. همچنان به منظور هرچه زودتر رسانیدن مواد غذایی برای مردم، در وضعیت دشوار کنونی، توجه همه شخصیت ها و نهاد های جهانی را آرزو داریم.

یلدا صبور